

[Poul Sørensen.]

normale her i tinget under sagens behandling, også må blive den, man i fremtiden vil holde sig til.

Det spørgsmål, som er det afgørende i denne sag for os, er spørgsmålet om skatterestanter, og jeg understreger atter overfor den højtærede minister, at det, der var afgørende for vor interesse for lovforslaget, da det blev forelagt for os, var, at skatterestanterne ikke fik stemmeret. Her er der efterhånden kommet mange forklaringer, og jeg siger, som den højtærede minister engang har sagt til os: jeg er heller ikke jurist. Derfor ville jeg gerne ved denne anden behandling, om vi nu blev klar over, hvad det er, der bliver foretaget. I hvert fald beder jeg den højtærede minister oplyse os om, hvad det er, der skal stemmes om.

Er det sådan, at den 30. september er skæringsdagen? Og vil det sige, at kun de, der inden den 30. september har fået deres sag behandlet og har fået en afdragsordning, at kun de, hvis de passer aftalen — selvom de ikke når op og har betalt hele skatten den 31. marts 1954 — efter denne bestemmelse automatisk bliver ført ind som kommunale vælgere? Eller er det sådan — og det må jeg altså spørge meget indtrængende om, fordi skattekyndige folk har fortalt mig, at de mente, det var sådan — at man efter 30. september kan give en afdragsordning, og hvis den blot bliver overholdt, er det tilstrækkeligt for at blive kommunal vælger? Det ville være interessant at høre svaret herpå, for det ærede medlem hr. Lorentzen har fuldkommen ret i, at hvis det er sådan, at 30. september er skæringsdagen, er der altså 4½ år til, at disse bestemmelser overhovedet får interesse for vælgerne.

Også jeg vil gerne ved denne lejlighed sige til den højtærede minister, at dette høje ting kan ikke arbejde efter den regel: gudskelov er der gode og kloge kommunalbestyrelser ude omkring, så vi kan i og for sig se bort fra, om der bliver gjort mere eller mindre skade fra det høje folketingsside. Jeg vil sige til den højtærede minister, at således synes jeg ikke man kan skønne. Jeg mener, at det, der bliver foretaget her, må være i orden, og at vi må være helt klar over, hvad meningen er. Jeg vil på mit partis vegne udtale, at hvis det viser

sig, at der ikke kan træffes en klar afgørelse af de spørgsmål, som står imellem flertallet og oppositionen, så må vi bede om at få sagen tilbage til udvalget og dør, med udgangspunkt i det cirkulære, der skal udsendes til kommunalbestyrelserne, søge at finde ud af, hvad denne bestemmelse i virkeligheden dækker over.

Steen: Den motivering, det ærede medlem hr. Poul Sørensen nu anvendte, for, at det konservative folkeparti tog den beslutning ikke at stå sammen med os andre om bestemmelsen om, at man ikke bør miste sin valgret, fordi man ikke er ansat i skat, synes jeg er betydelig bedre end den, det ærede medlem har brugt i udvalgets betænkning.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gentager et håbløst forsøg på at opstille et modsætningsforhold mellem den udtalelse, jeg har fremsat ved lovforslagets første behandling, og den stilling, jeg her har taget. Jeg har citeret for det ærede medlem, hvad jeg sagde ved første behandling, og læst afsnittet i dets helhed. Det generer ikke det ærede medlem, det bliver han ved med at overhøre og se bort fra, idet han alene holder sig til det sidste afsnit. Men selvom det ærede medlem holder sig til det sidste afsnit, hvori der står, at jeg er lydhør overfor den indstilling, mange indsigtfulde kommunalmænd har til denne sag, kan det ærede medlem nu ikke komme bort fra den kendsgerning, at indrømmelsen er givet, netop fordi man har opretholdt bestemmelsen om, at skatten indenfor et nærmere betegnet tidsrum skal være betalt, som betingelse for, at man kan udøve sin valgret.

Det ærede medlem går videre og siger, at ved denne aftaleordnings indførelse ophæver man fuldstændig bestemmelsen om, at man skal betale skatten for dette tidsrum. Hvordan kommer det ærede medlem på det, tænkte jeg. Jo, det gik snildt. Det ærede medlem sagde, at man bare kunne træffe en aftale om, at man vil betale skatten engang i en fjern fremtid, give en god dag i det og gå hen og stemme. Det ærede medlem overser imidlertid en væsentlig ting, som vi, der dog kender lidt til handel og vandel, ved: til at træffe en aftale skal der to parter. Det ærede medlem forudsætter, at man kan træffe en aftale, hvis det passer